

U.R.S.S-ul provoacă mereu incidente.

Regimul cel mai sângeros instalat după cel țarist a continuat o politică de provocări de jur împrejurul hotarelor lui. Si sistemul ei social schizofrenic urmărea să destabilizeze lumea pe baza unor "principii" ce s-au dovedit contrare logici, contrare aspirațiilor popoarelor si dăunătoare păcii în omenire, ducând la cel de al doilea război.

Primii vizati de anarhia sovietică erau vecinii si printre ei desigur se gasea România.

După primul război, si chiar înainte de încheierea păcii a încercat să "exporte" anarhia bolșevică în Ungaria trimițând fonduri si pe teroristul Bela Kuhn la care a alipit pe "Cristian Racovshi, ca "diplomat" la Budapesta. Vărsările de sânge provocate de acesti fiorosi anarhisti au fost stopate si trupele române au oprit asaltul lor spre vestul Europei.

Tinta bolșevicilor a devenit România pe care prin agenți infiltrați permanent căutau să o desmembreze.

În Basarabia au trecut mereu comandouri producând tulburări. Mai mult, pe 12 Oct. 1924 au constituit Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească cu scopul vădit de a provoca al teritoriului românesc din dreapta Nistrului. Zeci de incursiuni de jaf au avut loc pe teritoriul românesc si ciocniri pe frontieră cu grănicerii provocând pagube si morți. Si toate, absolut toate nu mai din partea rusilor, si an de an.

Românii care locuiau în Transnistria au fost supusi persecuțiilor si mulți au fost omorâți în timpul foametei si "războiului" dus, contra țărănimii. În acest sistem de anarhie au murit mii de români împușcați si chiar dintre comunistii lor, care-i serviseră, după cum e cazul lui Bela Kuhn, Racovschi si alții. De exemplu în 1931/1932 au fost împușcați 1.110 persoane care au încercat să treacă Nistru fugind de teroarea comunistă înșurată, si secera țărăniilor cu zecile de mii.

URSS-ul se amesteca cu brutalitate în problemele internaționale căutând câștiguri teritoriale, economice si exportând în schimb anarhia. Astfel prezenta ei este activă în Spania, ca si în Asia sau Africa, si-si schimba partenerii după interesele lor.

Pentru diplomația internațională începuse să se clarifice că U.R.S.S. nu ținea cont de nici un acord, de nici o semnătură si se conducea numai după interesele ei si profiturile ce le putea avea.

Merită subliniată atitudinea URSS-ului față de România după de clarata din 4 Iulie 1930 a ambasadorului ei de la Viena (Jureneff) făcută diplomatului român (Virgil Zaborovschi) cu privire la țara noastră:

"Punctul de vedere sovietic privind Basarabia rămâne neschimbat. Revendicările noastre nu se bazează, de fapt, pe argumente de natură etnică sau istorică, ci de natură juridico-internațională, economică, tehnică si socială. O putere poate revendica un teritoriu nu numai bazându-se pe argumente etnice si istorice..."

Rusul chiar dacă si-a schimbat numele în bolșevic si si-a pus eticheta de democrat pe frunte, tot mincinos si hărpăreț rămâne.

Anticipând acuzația URSS din nota ultimativă din 26 Iunie 1940 putem spune că ei au fost cei ce au profitat de slăbiciunea franco-engleză din 1939 si în cursul lunii August i-au trădat pe aceștia si au încheiat acordul cu nemții aruncând omenirea în cel de al doilea război mondial. Prețul oficial a fost împărțirea Poloniei iar neoficial - Protocolul secret - adițional prin care acaparau teritorii din Finlanda până la Dunăre si, prin care Românii deveneau o victimă potențială, Germanii dezinteresându-se iar rusii desmembrând Bucovina de Nord si Basarabia.

O NOUĂ RĂPIRE A BASARABIEI...

La mai puțin de un an, pe 26 Iunie 1940, acești profitori comunisti ei au fost cei ce-profitând-încă odată de slăbiciunea Franței prăbusită sub lovitura germană, ne-au răpit din nou Basarabia și o parte din Bucovina (părți din teritoriul României); motivând prin minciuna ce caracteriza politica Uniunii Sovietice că "România cu 22 de ani mai înainte a desfăcut această provincie (românească) din "trupul URSS".

Ori prin răspunsul României din 28 Iunie 1940 la acest ultimatum se spune că a fost silit guvernul român prin amenințarea folosirii forței și a acceptat condițiile de evacuare, fără să se fi referit la acceptarea de noi frontiere între cele două state. Și nici un acord nu s'a încheiat în această problemă.

Putem afirma că rușii sunt cei ce au profitat și acum de situația de slăbiciune a României prin lipsa garanțiilor internaționale și debila înarmare a țării cauzată de regele Carol care jefuise fondurile armatei. Discuțiile din seara de 27 Iunie 1940 în Consiliul de Coroană au reliefat situația gravă în care ne găseam, când Șeful Statului Major-generalul Florea Tenescu - a precizat: "Avem muniții numai pentru 15 zile și aviație mai mult decât insuficientă". Atunci revoltat, Nicolae Iorga s'a adresat regelui: "Unde sunt banii după timbrul aviației, Sire?".

Merită subliniată demnitatea celor 6 "invitați" care s-au opus cedării pământului românesc dintre Prut și Nistru: Nicolae IORGA, SILVIU DRAGOMIR, Victor IAMANDI, Ștefan CIOBANU, Traian POP și Ernest URDĂREANU precum și a senatorilor de drept împiedicați a participa la Consiliul de Coroană (Iuliu MANIU, C.I. BRĂȚIANU, Ion MIHALACHE, Dr. N. LUPU, Victor SASSU, Mihai POPOVICI, Dr. Aurel DOBRESCU), și a fostilor miniștri din guvernele de după 1918 care deasemenea nu au participat la rusinoasa sedință de cedare, protestând în scris dezaprobarii lor (G.F. MIRONESCU, Dr. C. ANGELESCU, A.C. CUZA, Gheorghe BRĂȚIANU, Alexandru LAPEDATU, Pantelimon HALIPPA, Dr. Ion COSTINESCU, Ștefan POPESCU, Ghită POPP, Mihai OROMOIU, Virgil MADGEARU, Constantin BRĂȚIANU, Nicolae POLIZU-MICSUNESTI, Tudor G. Emândi, Gh. CÎPĂIANU, Ion LUGOSIANU).

Dacă în 1812, tot printr'un furt rușii au năvălit ca lăcustele asupra Basarabiei românești, acum, pe 29 Iulie 1940 s'au năpustit ca barbarii și au jefuit, torturat, violat, ucis populația și refugiați, au oprit trenurile ce se rătrăgeau, ostașii au fost degradați, batjocoriti, arestați și împușcați urmărind să impună "ordinea roșie" prin scursura societății.

Mai mult tancurile sovietice au trecut Prutul pe la Lipcani și au pătruns 20 km. în Maramureș, iar la Herța au provocat incidente ucigând pe cap. Boros cu doi soldați, rănind pe slt. Dragomir și smulgând din trupul Moldovei orașele Herța, Mihaleni și șapte comune rurale, Buda, Godinesti, Horbovă, Hreacă, Lunca, Târânuca, cu 26 de sate ce le aparțineau, cu un teritoriu de 30.400 ha. pe care trăiau 35.000 de români.

Actele de barbarie comise au început din prima zi de când rușii au intrat pe teritoriul românesc

Să dăm glas faptelor.

La Cernăuți s-a instituit un comitet al poporului sub conducerea lui Sallo Brun și Glaubach care se proclamase și primar pe deasupra, pentru a avea mai multă autoritate sovietică. Deținuții au fost eliberați și au trecut la acte de terorism împotriva armatei, dezamând-o; împotriva populației, jefuind-o și împotriva autorităților, devastându-le. Și Catedrala Sf. Nicolae a fost devastată, apoi dinamitată iar odoarele sfinte batjocorite.

În aceste ore de groază, de declanșare a bestialității sovietice, au fost omorâți: Pădureanu (inspector financiar), Preotescu (inspector), Racoci (directorul închisorii), Mateescu Constantin, Pascal Nicolae și Stog (comisari), șeful gării, preoți și conducători administrativi.

La Vijnița (lângă frontiera cu Polonia), șeful sanatoriului a silit personalul românesc să nu se refugieze în România, iar percepția din localitate a fost prădată, în timp ce funcționarii erau schingiuiți.

Chișinăul a cunoscut zile de groază sub conducerea lui Steinberg instalat ca președinte al sovietului orașenesc. În trupele care se retrăgeau, populația ne-românească ce fraterniza cu invadatorii, arunca cu pietre, apă fierbinte și oale de noapte pline cu murdărie. Aceiași soartă au avut-o studenții teologi și funcționarii ce se scurgeau pe strada Alexandru cel Bun, în căutarea unor mijloace de transport spre țară. Trenurile ticsite cu lume până și pe acoperișuri, plecau cu mare întârziere. Populația era înspăimântată de Etea Biner și medicul Derevici care întocmeau liste cu numele acelor cari umau să fie executați de criminalii avocatului Carol Steinberg, care cutreerău orașul.

Elezii Liceului militar se retrăgeau amărâți, în timp ce localul în care învâțaseră, era dinamitat și aruncat în aer. Orașul avea un aspect dezolant, ca după trecerea vandalilor. Monumentele de artă erau distruse, edificiile publice și locuințele demnitarilor devastate, iar Statuia lui Ștefan cel Mare și a Regelui Ferdinand batjocorite. Biserica Facultății de Teologie a fost transformată în dormitor pentru soldații sovietici, iar Mitropolia a ajuns sală de dans, în timp ce obiectele prețioase din aur și argint au dispărut.

Soroca a trecut prin momente apocaliptice datorită conducerii Comitetului popular instalat de sovietici și care era format din Mihai Flexor, Onac Alexandru, Ion Cuțubal, Petre Sfecla (Invățător) și Gheorghe Lupășcu (fost prefect al FRN-ului. Banda acestora a oprit camionul care transporta tezaurul Băncii Naționale și l-au prădat. Funcționarii și preoții au fost perichiziționați și împiedecați să se refugieze. Vladimir Mustafa, Gabriel Eustațiu și Stănescu au fost omorâți după ce au îndurat chinuri bestiale.

La Tighina locuințele Românilor erau devastate de bandele ce cutreerău orașul încercând să împiedice populația să-l părăsească. Elevele Școlii Normale au trecut prin momente de groază.

Șeful Stației de cale ferată din Căușani (la sud de Tighina), a fost sechestrat și terorizat, împiedecându-se plecarea trenului, pentru ca să poată fi jefuiți călătorii ce se refugiau spre punctul de frontieră de la Reni.

Ciadăr-Lunga, comună înstărită așezată pe traseul Românești-Bolgrad, a cunoscut urgia prin chinuirea și omorârea percepătorului și notarului din localitate.

Preotul din comuna Româncăuți, localitate situată la circa 60 Km. est de Hotin, a fost batjocorit și omorât.

Șeful postului de jandarmi din comuna Abaclia a fost deasemenea omorât.

La Cetatea Albă, preoții, polițiștii și funcționarii au cunoscut barbaria deslănțuită de Alexei Burman și Carol Huma. Eusebiu Popovici, preotul catedralei locale a fost împușcat de un anume Zuckerman. Alți preoți printre care Micanor Maleschi și grefierul Iosif Știrbu au plătit cu viața în timp ce se predau bisericile.

Sirul acestor fărâdelegi este nesfârșit.

Dăra de sânge nevinovat străbate de la Storojinet trecând prin Cernăuța, Hotin, Comoșova, Târnova, Cotiugeni, Călărași, Mănăstirea Ciocârlița, Bulboacă, Sălcuța, Românești, Sărata, Cahul, Bolgrad, Ismail, Chilia Nouă, urmele neputând fi șterse nici de Dunăre și nici de Marea cea Mare care au străjuit hărarul din timpul lui Ștefan...

Și urme care nu se pot șterge, reprezintă și cei respinși de la repatriere (dintre cei 70.000 care au cerut), și, după torturi, împreună cu deputații din Sfatul Țării, au luat drumul Siberiei.

Au rămas în schimb bucăți de "Katyn" pe teritoriul românesc, în număr de 340, împușcați în ceafă și cu mâinile înfășurate cu sârma ghimpată, aruncate în grădina Consulatului Italiei (str. Viilor nr. 125), str. Grenoble nr. 159, descoperite, dar câte alte zeci și sute de victime zac căci "podit de oseminte e și pământul basarabean".

Pentru a șterge urmele "raptului" răufăcătorul pe 2 August 1940 a sfâșiat prada aruncând o parte din nord și alta din sud, Ucrainei.

Și pentru a-și împlini opera de distrugere a României, paralel cu invazia Basarabiei, după modelul aliatului german, ministru rus de la Budapesta încurajându-i pe unguri, le declara că Uniunea Sovietică se "dezinteresează" de Transilvania. Molotov (ministru de externe rus) a promis ungurilor că le va satisface propunerea transferării a 12.000 maghiari din cele 5 sate bucovinene și a dat dispoziție ca navele ungurești aflate la Reni și Ismail să primească liber, ca și vasele germane.

U.R.S.S.-ul a fost și în spatele smulgerii Cadrilaterului de către Bulgari (din 7 Sept. 1940), mergând și mai departe, întrebând Berlinul dacă ar putea Rusia da aceleași garanții Bulgariei pe care le dăduse Germaniei.

Cu ochii mereu îndreptați pe teritoriul românesc a mai răpit 5 insule (Tătarul Mare, Dalerul Mare, Dalerul Mic, Maican și Limba) de pe bratul Chilia și a schimbat talvegul Dunării prin dragare. Deocădată Germanii i-au asigurat pe Ruși că nu intervin în incidente le cu România: Herța, Dunăre și repatrierea românilor din Basarabia.

La reparierii se adăuga numărul refugiaților care ajunseseră la peste 70.000 de români basarabeni, a căror situație se degradase din cauza colectivizărilor și a deportărilor care începuseră. Disperarea ajunseseră așa de mare că satele plecau în grupuri masive, mai ales din Bucovina de nord, ca să treacă în România. Masacrul din 1 Aprilie 1941 de la Pântâna Albă pe Siret este grăitor.

La presiunile rusești din ce în ce mai accentuate de recunoaștere a răpirilor, guvernul român pe 26 Mai a dat următoarele înestructuri ambasadorului Gr. Gafencu la Moscova:

"Domnule ministru, guvernul român nu este de loc grăbit de a relua negocierile româno-sovietice cu privire la delimitarea liniei de demarcație. Într'adevăr, este mai bine ca răpirea Basarabiei și Bucovinei de Nord să rămână caracterizată ca un act de forță, pe care România nu l-a acceptat, decât ca atare. Nu avem nici un interes de a legaliza acest act, oferind sovieticilor un titlu juridic pentru deținerea acestor provincii".

Pe 13 Iunie 1941 a urmat un nou val de deportări, și mai masiv, în care au intrat 22.648 moldoveni din Basarabia care au luat drumul Kazahstanului și regiunii Tomsk.

Dar cum Rusia trădase în 1939 pe Anglo-francezii trecând de partea germană, acum, pe 22 Iunie 1941 Nemții i-au trădat pe ruși lărgind aria celui de al doilea război mondial.

INTERESELE SI TRĂDĂRILE ÎNTRE STATELE MARI SE FAC PE SPATELE ȘI SUFERINTA STATELOR MICI

Mergând pe firul "relațiilor" cu vecinul nostru din răsărit, ieșind dintr'un labirint ca'aliat la sfârșitul acestui conflict sângeros ,contribuind la scurtarea lui cu jerfe mari, am constatat că rusul,tot rus rămâne.

Declarațiile se făceau dar nu se respectau,la fel ca si tratatele internaționale încheiate. De exemplu pe 2 Aprilie 1944, V.V. Molotov a declarat,ca ministru de externe al URSS:

"...guvernul sovietic declară că nu urăște scopul de a dobândi vreo parte din teritoriul României sau de a schimba orînduirea socială existentă în România si că intrarea trupelor sovietice pe teritoriul României este dictată exclusiv de necesități de război si de faptul că trupele inamice continuă rezistența."

Ce a urmat dovedeste mai mult decât reacredintă.

Nu numai că s'a amestecat grosolan în schimbarea socială din țara noastră folosind crima si jaful,dar a făcut-o prin aceleasi metode ca în 1812 sau 1939/1940,cu parteneri ce nu aveau nici o legătură cu pământul românesc,jucându-ne și pe noi și pe alții, pe procente pentru a legitima stăpânirea peste o jumătate de Europa.

Aceasta se făcea,spre surpriza generală,cu parteneri care pe 12 August 1941 în -Declaratia comună- din Terra Nova,anunțaseră omenirii întregi:

-Nu urmăresc vreo mărire teritorială sau de alt fel.

-Nu vor schimbări teritoriale care să nu concorde cu dorințele liber exprimate ale popoarelor în cauză.

-Respectă dreptul tuturor popoarelor de a-si alege forma de guvernământ sub care vor trăi si ca drepturile suverane si autoguvernarea să fie redade celor care au fost lipsiti de aceasta cu forța.

-Se vor strădui ca,respectând obligațiile lor existente,să contribuie ca toate statele mari sau mici,învingătoare sau învinse,să se bucure de accesul,în termeni egali,la comerț si materiile prime ale lumii,necesare prosperității lor economice.

Ce mai putem spune despre angajamentele internaționale și ce a urmat,lucruri foarte bine cunoscute ce au marcat timp de peste o jumătate de secol,o jumătate de Europă?

În ceea ce ne privește,ca să nu se uite,e bine să aruncăm o privire si de o parte si de alta a Prutului.

Intrând pe teritoriul României ca aliati au căutat să rupă Maramuresul,o bucată din Moldova dacă nu chiar toată si o altă porțiune din Dobrogea si dacă n-au putut s'o facă nu s-au lăsat până n-au jefuit toată Tara si n-au înecat-o în sânge impunându-ne toti nechemati ca să ne arăte ce e democrația....

Odată cu intrarea au încurajat delatiunea ca metodă de impunere si supraveghere a noii ordini proletare.

" ELIBERATORII "

Ajuns la Moscova pe 29 Aug.1944 în vederea semnării -armisti-
tiului-Lucretiu Pătrăscanu i-a trimis un biletul lui V.M.Molotov
(ministru de externe al URSS) rugându-l "să-mi trimiteți pe unul
dintre colaboratorii dvs. pentru a stabili legături directe și ne-
oficiale..." și voi rămâne recunoscător dacă mi-ați facilita o în-
tâlnire cu unul dintre membrii grupului, român de la Moscova, Ana
Pauker sau Luca Laszlo."

În discuția "confidențială" cu A.I.Văsinschi (primul locțiitor
al lui Molotov), același L.Pătrăscanu i-a "relatat" printre altele
că "...Maniu și Brătianu se situează pe poziții ostile față de U-
niunea Sovietică și încearcă să împiedice semnarea armistițiului
...ei rămân adversari ai apartenenței Basarabiei la Uniunea Sovie-
tică...între delegații se află, de exemplu, Popp (Ghota) o creatură a
lui Maniu, care exprimă exact orientarea și opiniile lui Maniu..."

Întors, Lucretiu Pătrăscanu fiind cu capsă pusă de Moscova, du-
pă citirea actului de armistițiu, în sedința Consiliului de Mi-
nistrii din 15 Septembrie 1944 și după ce a subliniat cu ironie "o-
dată pentru totdeauna" că "în discuțiile noastre comandamentul so-
vietic este singurul care reprezintă Anglia și America...", s'a a-
dresat celor prezenți: "există un vinovat pentru ce România nu a în-
cheiat armistițiul din luna Aprilie, și acest vinovat sunteți dv.
Dle. Maniu"

Și Iuliu Maniu, plin de demnitate națională a răspuns impertinen-
ței lui Pătrăscanu, demonstrându-i că situația răsturnării depinde
de a conducătorilor armatei, că nici Italia și nici Franța n-au
făcut-o decât atunci când Aliatii erau acolo, cu armata."

Că la discuțiile cu reprezentanții muncitorilor le-a spus că
trebuie să facem o demonstrație ca să forțăm puterea să se gândească
la armistițiu și la schimbări politice, iar aceștia mi-au spus:
"Răspunzi dle. Maniu că armata e cu noi?"

"Domnul Pătrăscanu aminteste că eu sunt vinovat, de oarecare ter-
giversare. Nu este adevărat. Într'un singur caz da, într'o singură
chestiune. Domnii comunisti au venit la mine la un moment dat să-mi
propună un fel de legătură patriotică și atunci nu s'a făcut din
cauza lea, recunosc. Pentru ce? Pentru că eu insistam la d-lor că
între pînteale acestui bloc patriotic să fie pusă și chestiunea BA-
SARABIEI ȘI BUCOVINEI, și am insistat pe acest lucru și am spus că
nu este posibil ca noi să inaugurăm o acțiune de stat care nu ar
avea între pînteale sale căstigarea BASARABIEI și BUCOVINEI. Dumnea-
lor nu au vrut acest lucru și din cauza aceasta nu s'a făcut...Nu
ne putem face vinovați că ne dezinteresăm de frații de un sînge
cu noi, pe care vitregia soartei, la un moment dat, i-a despărțit de
noi. Ce s'a întâmplat? În acest corp al armistițiului nu se vorbește
nimic de Basarabia și Bucovina, decât în sensul că rămân în po-
sesia Rusiei. Dacă nu se vorbește ce s'a întâmplat cu frații noștri
tri de acolo, se vorbește, în schimb, despre ce s'a întâmplat cu ev-
evreii din România sau care pot să vină în România. Pentru ce cred
că lucrurile acestea trebuie pus în discuție? Pentru că mi-a prezen-
tat d. ministru de interne o adresă din partea comandamentului mi-
litar prin care se cerea ca noi să arătăm tabloul exact al germa-
nilor care se găsesc în țară și al basarabenilor. Ce înseamnă acea-
ta? Că cel puțin la intențiunea ca să urmărească acești oameni și
sunt multe semne care arată că, într'adevăr, aceasta este intenția."

Acum, în ce privește Basarabia și Bucovina, suntem o țară învin-
să, ni s-au impus anumite condițiuni de armistițiu, și nu avem ce
face și ne supunem fiindcă suntem într'o situație silită. A fost
punctul cel mai dureros acela în care se spune că hotărul României
este acela fixat în 1940, prin hotărârea regelui Carol și a dlui.
Tătărascu. Ce se va întâmpla în viitor se va vedea.

"Alta este chestiunea Românilor din Basarabia. Dacă vor începe a urmări, a închide și aresta pe românii de acolo care au votat în 1918 unirea Basarabiei cu noi, atunci noi cu ce conștiință primim acest lucru? Națiunea română și statul român au ajuns în situații foarte grele în trecut, dar conducătorii au știut să găsească accentele trebuitoare și în acele momente grele și triste... Ion Brătianu și M. Kogălniceanu s'au supus, dar au protestat, după Convenția de la Berlin. Noi nu putem protesta acum, fiindcă acum tratăm un armistitiu. Trebuie însă să se știe că sufletul nostru sângerează și în al doilea rând că avem conștiința vie că trebuie să ne îngrijim de frații nostri care sunt în afară și să vedem ce intențiuni au rușii cu frații nostri din Basarabia și Bucovina, fiindcă am fost colegi de parlament cu Halippa, cu Pelivan și nu ne vine bine să vedem că sunt aruncați în închisori sau loviți pentru ce au făcut acum 25 de ani. Avem datoria în conștiința noastră să ținem socoteala de acești frați de sânge..."

Iuliu Maniu a propus să se facă o convenție care să stabilească precis care este situația românilor din Basarabia. Dar cu rusul nu s'a putut discuta, el hotărâ.

Probabil Pătrășcanu nu-și îndeplinise misiunea și a doua zi, pe 16 Sept. 1944, tot în Consiliul de Ministrii a deslășuit un nou atac contra lui Iuliu Maniu că "la sosirea armatei sovietice n-a contribuit cu nimic la calmarea panicii care s'a produs în opinia publică românească."

Iuliu Maniu, l-a pus la punct și i-a dat o nouă lecție de demnitate națională. Spicuim din declarația președintelui PNT:

"Invaziunea nu este dreaptă... Am arătat că alianța cu axa este o catastrofă, și singura mântuire este alăturarea României la Aliați, la Națiunile Unite... S'a întâmplat că oficialii ai armatei sovietice au declarat că vin în România ca într-o țară dușmană, ca o armată de ocupație... Când Comandamentul militar și când unitățile organizate rusești fac acte inadmisibile, atunci ce putem face noi... când sate de ale noastre sunt aprinse, când se prăpădesc averi de miliarde, ce vrei dumneata să facem? Manifestări de dragoste și iubire când trupe organizate merg prin sate să scoată pe oameni afară din casele lor în timp de noapte, noi să facem osanale... dle. Pătrășcanu trebuie să-ți dai seama de sentimentul de răspundere pe care trebuie să-l avem față de opinia publică românească și față de poporul român... Noi cu publicul românesc trebuie să trăim noi cu lumea românească trebuie să ne așezăm viitorul... Povestea noastră cu Rusia și cu armata rusească și Aliatilor nu începe de ieri și de alaltăieri, ci merge de ani..."

Am subliniat acest aspect fiind legat de "eliberarea" și vecinul nostru de la răsărit, care acum ne-a sufocat.

URSS-isti nu numai că s'au amestecat grosolan în schimbarea socială din țara noastră, folosind jaf și crimă, dar au făcut-o prin aceleași metode ca în 1812 sau 1939/1940 prin tocmeli cu parțeneri ce nu aveau nici o legătură cu pământul românesc și chiar ne-au jucat la procențe, pe noi și pe alții, ca să-și legitimeze stăpânirea peste o jumătate de Europă.

Dincolo de Prut s'a instalat iadul, represalii, adică arestări, crime și deportări în cele 500 colonii de exterminare prin muncă forțată și alte 60 de complexe penitenciare, în care se găseau circa 2.750.000 deținuți în anul morții lui Stalin.

Deportările moldovenilor-basarabeni s-au făcut de la copiii de tată până la bătrâni de peste 80 de ani și se găseau în regiuni de pe tot cuprinsul Rusiei asiatice, precum: Kurgan, Komi, Kolâma, Obi, Kemerovo, Krasnoiarsk, Kazahstan, Norilsk, Novosibirsk, Irkutsk, Tiumen, TOMSK, Bureat-Mongolia...

Deportările s'au făcut, valuri după valuri, și an după an, începând din 1945. Din cauza foametei din 1946/1947 au murit circa 200.000, lipsurile fiind atât de mari încât au apărut și fenomene de canibalism ca pe timpul represaliilor de după 1931.

Câteva exemple: În 1946 deportați 15.500, 1947 (21.707), 1949 numărul s'a ridicat la 35.000 persoane... Pe 17 Feb. 1950 se aflau deportați 94.792 moldoveni iar după amnistia cea următoare mortii călăului omenirii, în 1960 se găseau în deportare 60.000 moldoveni.

Dincoace de Prut, în Patria Mamă arestările au urmat același ritm după modelul Sorei celei Mari, an de an, atingând cifre de aproape 100.000 cetățeni de origine germană în 1945, de 80.000 țărani ce s'au opus colectivizării în 1950, peste 40.000 țărani din Banat duși pe Bărăgan, la care s'au adăugat svabii ce nu fuseseră în Dombas și chiar cei întorși de acolo supraviețuitori, anticomunistii din 1958-1960 (câteva zeci de mii) și să nu mai vorbim de sutele de mii de cetățeni ce erau bănuți că au vreo opinie politică.

În 1945, cu toate intervențiile și încercările generalului N. Rădescu și a colaboratorilor, Savel Rădulescu, Filotti, basarabienii refugiați în România nu au putut fi salvați și circa 62.000 au fost duși în Siberia. S-au întâmpat peste 100 de sinucideri.

La Conferința de Pace de la Paris din 1946, Gh. Tătăreanu nici n'a înțeles să ridice problema Basarabiei și Bucovinei de Nord. Au făcut-o în schimb, după instrucțiunile lui Iuliu Maniu, refugiați politici: Grigore Gafencu, Brutus Coste, Aristide Burileanu, Emil Ciușea, Leontin Constantinescu, Titu Rădulescu-Pogoneanu, Radu Plesia și alții, care au depus și un memoriu documentat. "În memoriu se demonstrează din punct de vedere etnic și istoric caracterul românesc al Basarabiei și Bucovinei de Nord, cotoprite de URSS în baza pactului Ribbentrop-Molotov, și protestau împotriva consfintirii printr-un tratat internațional a acestui rapt teritorial;"

Pe 23 Sept. 1946, în Consiliul de Miniștri, Emil Hatieganu, în numele P.N.T., a protestat că n'a participat la Conferința de pace, că guvernul nu este democratic și reprezentativ, și că PNT prin violențe și teroare este împiedecat de la apărarea drepturilor și intereselor României la Conferința de Pace indicând problemele care nu au fost rezolvate în favoarea României: Frontierele, cobeligeranța, cheștiunea Dunării, reparațiile.

La un an după încheierea Tratatului de pace de la Paris, pe 4 Feb 1948, Ana Pauker (colonel sovietic și ministru de externe român) a semnat un protocol în capitala Rusiei în complexarea Tratatului și prin care "Insula Serpilor intra în componenta URSS" iar pe 23 Mai același an printr'un "proces-verbal" se afirma că insula Serpilor, care în trecut a aparținut Rusiei se restituie URSS-ului.

Și tăcerea se aterne peste 15 ani, până când a început răfuiala între tovarăși pe chestiuni teritoriale și Mao Tze-tung declara: "Sunt prea multe teritorii ocupate de URSS... și-a însușit o parte din România... este timpul să se înceteze cu înărteala, a' zis Mao." La București în același timp au fost scoase din librării și trimise la topit Atlasele chinezești, pe hârtie de mătase, care includeau Basarabia în frontierele României.

Pe 2 Martie 1965 în ziarul -Le Figaro- sub semnătura lui Daniel Normand apărea informația "...pentru a pune capăt pretențiilor teritoriale a Bucureștiului, URSS a reluat deportările Românilor din Basarabia spre Asia centrală..." Desi mort, Stalin își continua opera.

România răvășită aruncată sub cisma rusească de Marile puteri în 1947 și prăpădul comunist s'a abătut peste ea. Din infernul suferințelor de la Pitesti vocea lui Sergiu Mandinescu a început să strige. El a murit din cauza torturilor dar strigatul lui a fost preluat și purtat din gură în gură, trecând prin zidurile închisorilor și prin sângea ghimpată a frontierei ajungând în Occident, continuând "Treziti-vă, cât capetele voastre Treziti-vă! Cu lacrimile noastre Nu' mpodobesc al Asiei oblănc! Vă luminăm prăpastia'n adânc..."